

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus HUMANIS. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 12. Vtrum gratia vnionis fuerit Christo homini naturalis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

sona Spiritus sancti vocatur donum incrementum, vt patet ex 1. parte quæstione 38. Tertio, Modus ille seu inexistencia humanitatis in Verbo, dicitur gratia vnionis; & sic gratia vnionis est quid cratum. Ita D. Thomas infra art. 12. ad 3. Quarto, Totus Christus interdum dicitur gratia vnionis; quia est summum donum gratiæ nobis collatum; constans vnione Verbi & humanæ nature; iuxta illud Ioan. 3. v. 16 *Sic Deus dilexit mundum vt filium suum vngentum daret.* & Isaia 9. v. 6. *Paruulus natus est nobis, & filius datus est nobis.* Et sic gratia vnionis est quiddam constans ex creato & increato. Vide Caiet. infra quæst. 7. a. 3. & D. Bonaucaturam in 3. dist. 2. art. 3. qu. 2.

ARTICVLVS XI.

Vtrum Vnionem Verbi incarnati aliqua merita præcesserint?

78
Nulla merita præcesserunt de condigno,

Respondetur Tribus Conclusionibus. Prima est; Christus non potuit suam Incarnationem mereri. Ratio est; quia ipsa erat principium omnium meritorum. Principium autem meriti, non cadit sub meritum.

Secunda: Nulla creatura potuit ex condigno mereri Christi incarnationem. Primo, quia merita ex condigno, ex natura sua ordinantur ad beatitudinem, tamquam ad vltimum terminum: atqui vnio hypostatica est longè sublimior, quam vnio beatitudinis. Quare merita creaturæ non habent proportionem condigni ad illam. Secundo, Quia hæc vnio est principium omnium meritorum, saltem in humana natura: ergo saltem nullus hominum potest illam mereri. Tertio, Quia bonum vnus hominis puri, non potest esse causa vniuersalis totius boni humani generis.

Præcesserunt sanctorum Patrum merita de congruo,

Tertia Conclusio: Ex congruo Sancti Patres, meruerunt Incarnationem: cum enim Deus istud mysterium ex sua gratuitâ voluntate prædestinasset, præuisis Patrum meritis; etiam propter illa

voluit illius executionem. Verum de hoc plura Quæstione de merito Christi.

ARTICVLVS XII.

Vtrum gratia vnionis fuerit Christo homini naturalis?

Respondetur duabus Conclusionibus. 79
Prima; Nec gratia Habitualis, nec gratia vnionis fuit Christo naturalis, tamquam ex principijs humanæ nature causata fuerit. *Distinguitur.*

Secunda: Vtraque gratia quodammodo fuit Christo naturalis; tum, quia à natiuitate; tum, quia à natura diuinâ, quæ in ipso erat.

Notandum est, Gratiam vnionis (quæ nihil est aliud quam coniunctio humanæ nature cum Verbo) Christo homini dupliciter dici naturalem. Primo, Quia est de ratione huius suppositi, & etiam ipsius nature humanæ, quatenus est natura huius hypostasis; ita vt sine illâ gratiâ hoc suppositum humanum, seu Christus, esse vel concipi nequeat: Et ita quodammodo pertinet ad naturam huius suppositi. Sicut de ratione hominis est vnio anime cum corpore; & de ratione anime, quatenus est vita huius corporis, est inexistencia & informatio corporis; ita vt sine eâ concipi nequeat vitam dare. Secundo; dicitur naturalis, quia est à principio intrinseco, nam facta est à natura diuina, quamuis non naturaliter ab illâ manauerit, sed liberè effecta sit. Quòd fit vt hac ratione valde impropiè dicatur naturalis.

Gratia autem habitualis similiter dicitur naturalis dupliciter. Primo, Quia tamquam naturalis quædam proprietas sequitur ex vnione humanæ nature cum Verbo, non physicâ emanatione, sed morali. Quomodo gloria corporis emanabit ex beatitudine anime in beatis. Secundo, Quia à natura diuinâ emanauit in humanam; median- *Similiter & gratia Habitualis*
te tamen libera efficientia. Vnde hac ratione valde impropiè dicitur naturalis.

Q V Æ S T I O T E R T I A.

De modo Vnionis ex parte assumentis.

In Octo Articulos diuisa.

ARTICVLVS I.

Vtrum persona diuina conueniat assumere naturam humanam?

Respondetur; Assumere naturam creatam proprijsimè conuenit personæ diuinæ. Probat; Quia persona diuina est principium & terminus huius assumptionis; principium quidem, quia est causa efficiens; terminus verò, quia assumptio fit per vnionem ad personam: ergo persona proprijsimè dicitur assumere. Patet Consequencia, quia assumere nihil aliud in-

cludit, nisi esse principium & terminum assumptionis: Nam nihil est aliud nisi *sumere ad se.*

Notandum in Responione ad 1. solum agi de modo loquendi: est enim reuera humana natura Verbo fit adiuncta & adstricta; tamen non ita proprie dicimus Verbo esse aliquid additum, aut aliquam accessionem factâ ad Verbum: cum enim omnia in se eminenter contineat & anticipet, nihil perfectionis ei accreuit; sed potius humanæ nature omnis perfectio accessit.

Notandum Secundo, in Resp. ad 2. Omne indiuiduum essentialiter esse incommunicabile, sed modo sibi accommodato: natura enim indiuidua est incommunicabilis pluribus naturis, quibus identificetur: in hoc enim consistit ratio eius indiuidua. Non tamen est incommunicabilis pluribus personis, *Quomodo natura indiuidua sit incommunicabilis.*